

O hloupé Náhodě

sepsal Zylmoc Golge

Když bylo Minevě lolos šestnáct, nebylo v Balmoře domu ani obchodu, kde by ji viděli rádi. Někdy si vzala všechno cenné, co našla uvnitř, jindy jí stačilo prožít čisté potěšení z toho, že dokázala překonat všechny pasti a zámky. Tak jako tak, vždy nechala na dobře viditelném místě dvojici kostek jako poznávací znamení, podle nějž majitelé poznali, kdo je vykradl. Místní začali tajemnému duchovi přezdívat Náhoda.

Typický rozhovor v tehdejší Balmoře:

Drahoušku, co se stalo s tím tvým nádherným náhrdelníkem?

Vzala mi ho Náhoda, drahý.

Jediné chvíle, kdy Náhoda svého koníčka nenáviděla, byly ty, když se přepočítala a narazila na vlastníka nebo hlídače. Zatím ji ještě nechtyli, dokonce ji nikdy ani nezahledli, ale už zažila tucty nepříjemně blízkých setkání. Až jednou nadešel den, kdy usoudila, že je čas rozšířit svůj rajón. Napadlo ji, že by mohla odejít do Vivecu nebo Gnisis. Jednoho večera ale u Osmi talířů zaslechla příběh o prastaré hrobce rodu Heranů, jež byla údajně plná pasti a stovky let shromažďovaných rodinných pokladů.

Představa, že by pokořila tajemnou hrobku Heranů a našla v ní bohatství, se Náhodě líbila, ale neměla dostatek zkušeností na to, aby dokázala překonat strážce. Zatímco zvažovala své možnosti, všimla si, že u nedalekého stolu sedí Ulstyr Moresby, jako obvykle sám. Byl to mohutný Breton s pověstí poněkud výstředního člověka a skvělého válečníka, který se pomátl na rozum a nyní naslouchal více hlasům ve své vlastní hlavě než světu kolem sebe.

Když už musím mít na ten podnik parťáka, rozhodla se Náhoda, měl by se jím stát tenhle muž. Nevnucoval by se s myšlenkou rovného dělení kořisti, a možná by ji ani nepochopil. Nebude nikomu chybět, kdyby došlo k nejhoršímu a obyvatelé hrobky Heranů se ukázali být nad jeho síly. Nebo kdyby Náhodu začala jeho společnost obtěžovat a rozhodla se jej zbavit.

Ulstyre, nevím, jestli jsme se už setkali, každopádně jmenuji se Mineva, řekla. "Uvažuji, že bych se vydala do rodinné hrobky Heranů. Napadlo mě, že kdyby ses ty dokázal postarat o nestvůry, já bych zvládla odemknout zámky a vyřadit pasti. Co ty na to?"

Breton si dal s odpovědí na čas, jako by se radil s hlasy ve své hlavě. Konečně kývl hlavou na souhlas a zabručel: "Ano, ano, ano, zapřít kámen, horká ocel. Chitin. Zdi za dveřmi. Padesát tři. Dva měsíce a zpět."

Výborně, řekla Náhoda, kterou jeho blouznění vůbec neodradilo. "Vyrazíme zítra brzy ráno."

Když se Náhoda ráno s Ulstyrem setkala, měl na sobě chitinovou zbroj a byl ozbrojený neobvykle vyhlížejícím mečem, jenž slabě žhnul nějakým kouzlem. Sotva se vydali na cestu, pokusila se navázat rozhovor, jenže Ulstyrovy odpovědi byly tak nesmyslné, že s tím brzy přestala. Přes plán se přehnal náhlá bouře s lijákem, ale protože ona žádnou zbroj neměla a Ulstyr měl jen chitin, jejich postup to nijak nezpomalilo.

Až se nakonec ponořili do temných hlubin hrobky Heranů. Její instinkty jí radily dobře - byli z nich skvělí společníci.

Ona hbitě odhalovala prastaré drátové pasti, propadla a šipky a vyřazovala je ještě předtím, než stačily spustit. Poradila si i se všemožnými zámky: s jednoduchými západkovými, s kombinačními mechanismy, složitými háčkovými i se zámky s dvojitou západkou. Překonalala i různé prastaré zámky, jejichž názvy se do dnešních dob nedochovaly a které by bylo nebezpečné odemkat, i kdyby člověk měl správný klíč.

Ulstyr zabil tucty odpudivých potvorstev, jaké Náhoda, jakožto městské děvče, nikdy předtím neviděla. Ohnivě kouzlo jeho očarovaného meče se zvláště hodilo proti ledovým atronachům. Dokonce ji jednou zachránil, když uklouzla a téměř spadla do temné praskliny v podlaze.

Nezranit se, řekl s upřímnými obavami ve tváři. "Za dveřmi jsou zdi a padesát tři. Prsten vyčerpání. Dva měsíce a zpět. Zapřít kámen. Pojď, matko Náhodo."

Náhoda Ulstyrově bláboly příliš neposlouchala, ale když ji oslovil "Náhodo", překvapilo ji to. Představila se mu jako Mineva. Že by bylo něco pravdy na tom, co říkají prostí lidé? Že když blázniví lidé mluví, tak rozmlouvají s daedřím princem Sheogorathem a on jim poskytuje informace a rady přesahující možnosti jejich chápání? Nebo spíš, což je pravděpodobnější, Ulstyr jen opakuje to, co zaslechl někde v Balmoře? V posledních letech se tam přece "Náhoda" stala synonymem otevírání zámků.

Jak dvojice pokračovala, začala Náhoda o Ulstyrově mumlání přemýšlet. Když se potkali, řekl "chitin", jako by ho to prostě zrovna napadlo. A chitinová zbroj, kterou měl na sobě, se velice dobře osvědčila. Stejně tak "horká ocel". Co by mohly znamenat "zdi za dveřmi"? Nebo "dva měsíce a zpět"? Čeho má být "padesát tři"?

Myšlenka, že Ulstyr něco ví o ní a o hrobce, v níž se nacházejí, začala Náhodu zneklidňovat. Rozhodla se svého společníka opustit, jakmile najdou poklad. Cestou pobíjel všechny živé i nemrtvé strážce podzemí: pokud by se vrátila po cestě, kterou přišli, bezpečně by se dostala na povrch.

Jedna věc, kterou říkal, jí ovšem dávala naprosto jasný smysl: "prsten vyčerpání." V jednom ze šlechtických sídel v Balmoře sebrala prstýnek, čistě proto, že se jí tuze líbil. Teprve později zjistila, že s jeho pomocí může vysávat životní sílu druhých. Mohl by si to Ulstyr uvědomovat? Překvapilo by ho, kdyby ho na něj použila?

Zatímco sestupovali hlouběji do podzemí, vylepšovala svůj plán, jak se Bretona zbavit. Náhle však cesta končila velkými kovovými dveřmi se zlatým zámkem. Pomocí svých pakličů Náhoda překonala dvě západky a pružinu a dveře otevřela. Před ní ležel poklad hrobky Heranů.

Náhoda vešla do místnosti. Tiše si svlékla rukavici a odhalila tak svůj prsten. Uvnitř bylo padesát tři pytlů zlata. Jenže když se otočila, dveře mezi ní a Bretonem se náhle zavřely. Z její strany už nepřipomínaly dveře, ale zeď. Zdi za dveřmi.

Po mnoho dní Náhoda volala a křičela a snažila se najít cestu ven. Několik dalších dní tupě naslouchala Sheogorathovu smíchu ve své vlastní hlavě. O dva měsíce později, když se Ulstyr vrátil, byla mrtvá. Pomocí kamene zapřel dveře v otevřené poloze a zlato odnesl.